

Hồi thứ tám

Lộ Thương Bảo Tiêu Phùng Chung Cổ Kinh Môn Sơn Hạ Phục Song Băng

Canh hai đêm ấy, Khoái Dao Mạnh Du Tử đến tìm Thuyên Kỳ, gã kính cẩn nói.

- Lúc chiều, hội chủ có cho mọi người thưởng tính sắc bén và cứng rắn của sừng Địa Long. Thuộc hạ xin hỏi hội chủ dùng thần binh gì để chặt đứt?

Thuyên Kỳ rút tiểu kiếm đưa gã xem. Gã camà lấy, cạo thử gốc sừng rồi nói:

- Thuộc hạ yêu thích nghề điêu khắc, xin vì hội chủ mà biến khúc sừng này thành một thanh trường kiếm.

Chàng gật đầu, trao cả tiểu kiếm lẫn sừng cho gã.

Cuối giờ mảo hôm sau, Huynh Đệ Hội rời núi Côn Luân, các phái khác đã khởi hành từ mờ sớm.

Nhưng nhân số đã tăng lên bốn trăm người. Thôi Hạo đã điều một trăm cao thủ Ma Giáo sang tăng cường cho Huynh Đệ Hội, thành lập đường thứ sáu, tên gọi Hoả Đường.

Bọn giáo chủ được biệt phái rất hân hoan vì Thuyên Kỳ trước sau cũng lên ngôi giáo chủ. Chúng theo chàng đánh đông dẹp bắc ắt sau này tiền đồ rực rỡ.

Phân anh em Huynh Đệ Hội cũng không kém phần phấn khởi. Một trăm cây hoả đồng đã làm tăng sức mạnh của hội lên gấp bội.

Đường về đã có Ma Giáo và phe bạch đạo tiên phong nên không xảy ra sự cố gì. Chỉ hai mươi ngày sau bọn Thuyên Kỳ đã đến sông Trường Giang. Bên kia bờ chính là huyện Ích Dương, cách Động Đình Hồ hơn trăm dặm.

Gia trang của họ Đào nằm trên một ngọn đồi thấp, quay mặt về hướng sông. Chung quanh là ngàn mẫu ruộng tốt. Với địa thế này nếu lập cã cứ quả là thuận lợi hại, dễ thủ khó công. Dịch nhân tấn công vào phải lợi qua hàng trăm trượng đường bùn nhão. Chỉ cần xây dựng thêm một số công trình phòng thủ nữa là đủ.

Đúng như lời Hồ Nam Thần Trọng nói, trong nhà lão chẳng có ai, duy nhất một lão bộc già. Trách sao Giã Đào không bỏ nhà lang bạt giang hồ, dù tuổi đã lục tuần.

Trong thâm tâm, Giã Đào tự coi mình là một người thao lược, có thể làm nên nghiệp lớn. Nhưng vì bản lĩnh võ công không cao, dù nổi tiếng trượng nghĩa cũng chẳng dám khai môn, lập giáo. Nay gặp Thuyên Kỳ, anh hùng cái thế được mọi người tuân phục, lão quyết đem tài lực ra phò tá, biết Huynh Đệ Hội thành hùng mạnh, đương danh với đời. Có như thế lão mới thoả nguyện bình sanh.

Thuyên Kỳ là người thông tuệ, hiểu được tâm tư của lão nên giao toàn quyền tổ chức, không hề có ý kiến gì.

Chàng bỏ ra ba ngày suy nghĩ, tìm tòi rồi gọi Khoái Đào Mạnh Du Tử và Ma Yêu Kiếm Khách Đỗ Tay vào. Chàng truyền cho họ tám chiêu đao Tàn Chi và Tám chiêu kiếm Thiên Ma. Họ sẽ dạy lại cho đám anh em Huynh Đệ Hội, để nâng cao bản lĩnh chiến đấu.

Hai người dốc lòng học hỏi, nhờ sự chỉ dẫn cặn kẽ của Thuyên Kỳ, chỉ hai ngày sau họ đã thuần thuộc.

Biết rằng chàng sắp lên đường, Khoái Đào đem tiểu kiếm và sừng Địa Long đến trả. Gần tháng qua, gã dùng tiểu kiếm cạo gọt từng chút để biến khúc sừng thành một thanh trường kiếm độc nhất vô nhị. Lưỡi kiếm không sắc bén lắm, dù có sờ mạnh cũng chẳng đứt da nhưng khi vận công chém vào sắt đá cũng chẳng hề sút mẻ. Phần gốc sừng hơi lớn được gã gọt thành chuôi và vòng che tay, trang trí hoa văn và giọng chữ long kiếm.

Thuyên Kỳ hài lòng, vỗ vai hấn khen:

- Người quả có tài điêu khắc, thanh kiếm này sẽ giúp ta giáng ma vệ đạo, đương danh Huynh Đệ Hội.

Khoái Đào không thấy chàng cảm tạ, hấn nở nụ cười hiểm hoi:

- ý nguyện thuộc hạ cũng chỉ bấy nhiêu!

Chiều đến Bạch Nhật Thần Thâu từ Giang Lăng trở về báo cáo:

- Bẩm hội chủ! Tổng đàn Thông Thiên Giáo đang xây dựng lại. Nhưng chỉ toàn là thợ thổ mộc, chẳng hề có bóng một tên giáo đồ nào. Dường như tà giao snày đã tạm dời đi nơi khác.

Thuyên Kỳ đoán rằng lão ma đã rút về Giang Nam, trở lại đóng vai Giang Nam Nhất Hiệp Tống Linh Triệt, hoặc ẩn nấp nơi U Linh cung để dưỡng thương. Chàng gật đầu cho Thần Thâu lui ra.

Thuyên Kỳ cho họp anh em lại rồi tuyên bố:

- Muốn dựng nghiệp lớn, dương danh với đời thì trước hết phải xây dựng cứ địa cho kiên cố, và rèn luyện võ công. Nay Thông Thiên Giáo đã rút lui vào bí mật, Tứ cung đang tranh giành bảo vật, chúng ta nhân cơ hội này kiện toàn tổ chức. Tại hạ đề nghị Hồ Nam Thân Trượng giữ chức phó hội chủ, toàn quyền lãnh đạo hội trong những ngày tại hạ vắng mặt. Phì La Hán thiện dụng trường côn sẽ lên giữ chức Đường chủ Trường Thanh Đường.

Gã Đào và Nguyên Chân bước ra nhận mệnh. Họ Giã từ lâu mơ ước chức danh này, nay được thoả nguyện lòng vô cùng cảm kích hội chủ. Phì La Hán thì ngược lại, gã gãi chiếc bụng mỡ ấp úng hỏi:

- Thuộc hạ làm sao chỉ huy nổi cả trăm anh em?

Thuyền Kỳ nghiêm giọng đáp:

- Người chỉ cần hết lòng thương yêu, chăm sóc anh em và tận trung với hội thì sẽ dành được lòng kính trọng của thuộc hạ trong đường.

Gã béo mừng rỡ nói:

Việc ấy thì thuộc hạ làm được!

*

* *

Thuyền Kỳ rời Tây An đã gần hai tháng, chàng muốn trở lại rồi đưa ba nàng về Tây vực gặp mẫu thân và xem kết quả cuộc hồi sinh thân phụ.

Chiều ngày rằm tháng tư, chàng còn cách Tây An hơn hai trăm dặm. Thấy tuần mã đã mệt mỏi, Thuyền Kỳ ghé vào một phạn điểm dùng cơm.

Đối với người Trung Hoa, phạn điểm đồng nghĩa với tửu điếm, vì ít ai ăn mà không nhắm vài chén rượu cho dễ tiêu hoá.

Đã giữa giờ thân mà nắng vẫn còn gay gắt. Khách lữ hành đi ngang dừng chân vào quán rất đông.

Thiểm Tây đất rộng người thưa, khu vực ven quan đạo lại toàn sỏi đá. Ai có khả năng cứ việc dựng lều mở quán, chẳng hề bị giới hạn diện tích.

Tre lá trong rừng núi lại chẳng hề thiếu nên chủ nhân phạn điểm đã cung hiến cho thực khách một nơi nghỉ ngơi rộng rãi và mát mẻ. Năm chục chiếc bàn gỗ mộc đủ sức tiếp đón hai ba đoàn xe của khách thương hồ hay tiêu cực.

Chung quanh có mấy chục cây cao, tàn lá rậm rạp che mát cho phạn điểm và bầy ngựa của thực khách.

Bên kia đường, đối diện quán là một ngọn núi thấp mà Thuyên Kỳ không biết tên. Vàng dương đỏ rực đang lơ lửng trên đầu núi, nhưng chỉ hơn canh giờ nữa sẽ chỉ còn là những ánh từ hung thoi thóp, vàng vọt.

Chàng uống hết vò rượu thì số thực khách đã lên đến trăm và trước cửa lại có thêm đoàn xe ngựa cấm cờ Thanh Long tiểu cục. Chủ nhân phạn điểm hơn hờ ra tận cửa đón chào Tổng tiêu đầu và năm mươi thuộc hạ

Thanh Long Dao Lư Thương Quân tuổi đã lục tuần nhưng trông còn rất uy mãnh, gương mặt đỏ như son và chòm râu dài trước ngực khiến ông chẳng khác gì Quan Đền tái sinh. Thuyên Kỳ nhớ đến Hồng Diện Quan Hầu Lư Tuân, tự hỏi quan hệ giữa hai người?

Lư tổng diện đầu dựng cây thanh Long Uyển Nguyệt Dao vào vách rồi vòng tay chào mọi người. Lão cười sang sảng nói.

- Lư mô đã hai năm không đi qua đất Thiểm, nay trở lại thấy cảnh vật vẫn như xưa.

Một đại hán mặt đen, râu quai nón đứng lên đáp lễ:

- Tại hạ là Tây Thục Thần Thương Đào Sao, có mối giao tình với Hồng Diện Quan Hầu. Xin hỏi lệnh huynh nay du hí phương nào?

Thanh Long Dao cười khỏ, lắc đầu đáp:

- Gia huynh nhạ đường danh lợi, thích phiên bạt giang hồ nên thật chẳng thể biết được.

Lão ngồi xuống, đốc thúc thuộc hạ ăn cho nhanh để lên đường.

Hơn khắc sau, đoàn tiêu xa tiếp tục hành trình, Thuyên Kỳ cũng thúc ngựa đi trước một bước để tránh cát bụi mịt mù của đoàn người ngựa. Được mười mấy dặm, chàng phát giác tuất mã hơi khập khiễng liền dừng cương xem xét. Thuyên Kỳ thở dài, định tháo nốt móng bên kia cho đều, đi đỡ đến tiểu trần gần nhất nhờ thợ rèn đóng lại.

Vừa lúc đoàn tiêu xa đi đến, thấy chàng đang loay hoay, Thanh Long Dao ra hiệu cho đoàn xe dừng lại rồi cất tiếng hỏi.

- Dường như tuấn mã của các hạ lại rơi móng thép thì phải? Tiêu cục của lão phu có sẵn, xin nhận cho.

Thuyên Kỳ đứng dậy, hất nón cao lên, mỉm cười đáp:

- Lữ tổng tiêu đầu đã có lòng, tại hạ xin đa tạ.

Thanh Long Dao bị ma lực của chàng chinh phục, bất giác sanh lòng cảm mến, ra hiệu cho đệ tử, rồi cười ha hả:

- Cổ nhân có câu: “Hữu xạ tự nhiên hương”, lão phu tuổi đã cao mà còn bị nụ cười của các hạ lôi cuốn, thật là quái lạ. Xin hỏi quý tín đại danh?

Chàng không muốn lão mất tự nhiên nên dấu biệt lai lịch:

- tại hạ tên gọi Thẩm Thiên Thôn, mới xuất đạo giang hồ nên chưa có tiếng tăm gì.

Lúc này tuần mã chàng đã được đóng móng xong, Thuyên Kỳ lên ngựa định cáo biệt thì Thanh Long Dao nói:

- Nếu các hạ không có việc gấp thì xin hãy cùng đồng hành với lão phu.

Chàng nhận lời, thúc ngựa sổng đôi với lão. Nhưng hai người vừa trao đổi mấy câu, phía trước đã xảy ra sự cố. Ba tiên tiêu sư mở đường quay đầu ngựa báo động:

- Tổng tiêu đầu! Phía trước có kẻ chặn đường.

Cả Thanh Long Dao lẫn Thuyên Kỳ đều sửng sốt, vì đoạn đường này thuộc địa hại của Long Hồ Bang và đã nhiều năm không còn bóng cường sơn đạo tặc nào.

Lữ lão thúc ngựa lên phái trước, Thuyên Kỳ lững thững theo sau. Bọn chặn đường có khoảng hai mươi tên nên Thanh Long Dao vững dạ. Lão sang sảng nói:

- Chẳng hay chư vị là anh hùng lộ nào lại cản lối tiêu xa của Thanh Long tiêu cục?

Thuyên Kỳ nhìn sắc bén, nhận ra tình hình không đơn giản. Hai mươi tên hán tử áo xanh kia đều ngậm một chiếc còi sắt kỳ lạ. Hai người đứng trước lại mặc tăng bào đỏ chói, một lão cầm chuông, lão kia đeo trống.

Lão hoà thượng đeo trống bật cười ghê rợn:

- Lư Quán Quân! Bồn cung đang cần hai mươi vạn lượng hoàn kim trong tiêu xa để sử dụng. Lão muốn toàn mạng thì mau dâng nạp, đừng để bồn Phật Gia ra tay, lúc đó có hối cũng không kịp!

Dứt lời, lão vung tả thủ võ vào mặt rống, bốn tên chạy cờ của tiêu cục võ kém nhất hộc máu chết tốt. Những người còn lại, nghe như sấm động bantai, khí huyết nhộn nhạo.

Thanh Long Đa kinh hãi hỏi lại:

- Có phải nhị vị là Chung Cổ Song Phật của Ma Âm Thần Cung hay không?

Lão cầm chuông cười cười ha hả, đáp:

- Bồn cung im hơi lặng tiếng mấy mươi năm mà họ Lư cũng nhận ra, thật đáng khen!

Lưu Thượng Quân nhớ đến bạn đồng hành, quay lại định bảo chàng nhanh chân rời khỏi đấu trường. Nhưng thấy Thuyên Kỳ vẫn thản nhiên, dường như không bị tác động của Thôi Phách Cổ, lão vô cùng thán phục.

Thuyên Kỳ trầm giọng nói nhanh:

- Tổng tiêu đầu mau hạ lệnh cho thuộc hạ rút lui, càng xa càng tốt. Tại hạ không sợ Ma âm sẽ ở lại đối phó với hai lão trọc.

Thanh Long Đao mới nghe một tiếng trống đã bủn rủn tay chân, biết có ở lại cũng uổng mạng vô ích nên đành đặt hết hy vọng vào chàng thiếu hiệp lạ mặt này. Lão vung tay quát lớn:

- Rút lui.

Lão quay đầu ngựa, phi thật nhanh đưa đám tiêu sư rời xa tầm sát hại của Ma âm.

Chung Cổ Song Phật thấy Thuyên Kỳ vẫn đứng lại không khỏi ngạc nhiên. Lão cầm chuông chính là Lạc Hồn Chung, bực bội vỗ vào chuông vàng. Tuấn mã bị chấn động, cất cao hai vó trước hí lên sợ hãi.

Thuyên Kỳ tung mình xuống đất, đuổi ngựa về phía sau, chậm rãi bước lên.

Song Phật biến sắc thay nhau vỗ trống chuông. Nhưng âm Dương Thần Công đã phong bế huyết khiến âm và dương tạo thành màn cương khí vô hình bao quanh thân chàng, chống lại Ma Âm. Khi còn cách hơn trượng, chàng quát lại như sấm, chụp làn kiếm quang xuống đầu hai lão. Song Phật cười nhạt dùng trống chuông làm vũ khí. Thanh long kiếm chém vào Lạc Hồn Chung và Thôi Phách Cổ mà không hề hủy hoại được chúng. Thuyên Kỳ sững sốt, bỏ ý định phá huỷ hai kỳ vật, xoay qua tìm cách lấy mạng Song Phật.

Thanh Long Đao thấy hai lão ma bận đối phó với Thuyên Kỳ không thể phát ma âm, liền thúc thuộc hạ tiến lên đánh bọn áo xanh, lúc này đang tìm cách phá tiêu xa.

Nhân thủ của họ Lữ đông gấp bội. Nhưng lại không đành được thượng phong. Thứ nhất là do bọn Thanh y võ sĩ bản lĩnh cao cường, đao pháp tàn độc. Thứ hai, chiếc còi sắt trên miệng chúng cũng là những vũ khí lợi hại. Tiếng còi làm bất loạn tinh thần người đối diện. Chưa đầy một khắc đã có mười tiêu sư thiệt mạng. Chỉ mình Thanh Long Đao nội công thâm hậu, chống lại được tiếng còi ma, múa tít cây đại đao Thanh Long Uyển Nguyệt đánh bạt bọn môn đồ Ma âm cung.

Chung Cổ Song Phật bị Thuyên Kỳ tấn công ráo riết, tận dụng tâm pháp kỳ ảo đảo lộn quanh đối thủ, dùng phép du đấu làm hao mòn sinh lực. Thuyên Kỳ nhận thức được rằng nếu kéo dài cuộc chiến, bọn tiên sư sẽ lâm nguy liên vận thân công hộ thể, bỏ trốn mặt sau, nương theo kiếm quang chụp xuống Chung Phật. Thanh Long kiếm toả hào quang đỏ ực như máu, kiếm khí nóng rực như lửa hồng liếm vào thân thể lão ma. Chung Phật thét lên thảm thiết, mùi thịt cháy xông lên khét lẹt, một nửa thủ cấp bị chém bay, tay hữu bị chặt sát vai.

Cổ Phật cũng đã vungtrống đập mạnh vào hậu tâm Thuyên Kỳ cố giải vây cho đồng đảng. Nhưng đồng cổ bật ra như đập vào đá, lão kinh hồn định đào tẩu nhưng tả thủ Thuyên Kỳ đã vây một đạo chưởng phong băng hàn lạnh lẽo. Cổ Phật trong lúc chằng váng không còn cách nào thoát khỏi, huyết mạch đông cứng ngã vật ra như tượng gỗ.

Thuyên Kỳ tung mình lướt về phía bọn thanh y ra tay tàn sát. Song chưởng âm dương như hai lưỡi hái tử thần, trong nửa khắc đã giết chín tên. Bốn gã còn lại bỏ vía quay người đào tẩu.

Thuyên Kỳ không nỡ truy sát, quay lại thu lượm Lạc Hồn Chung và Thôi Phách Cổ. Chàng không hiểu hai kỳ vật này làm bằng kim loại gì mà chịu được sức công phá của Long kiếm.

Thanh Long Dao đau lòng vì cái chết của mười mấy thuộc hạ, mắt long lanh lệ anh hùng, bước đến vòng tay bá tạ:

- Thảm công tử, bọn Mê Âm Cung quả là đáng sợ, nếu không có công tử hiển lộ thân công. Thanh Long tiêu cục không những mất xe tiêu mà còn phơi xác nơi đây. Ôn cứu tử, Lư mỗ suốt đời tạ dạ.

Thuyên Kỳ xoa tay rồi hỏi:

- Lư lão đã nhận ra Chung Cổ Song Phật vậy có biết lai lịch của hai vật này chăng?

Lư Thương Quân suy nghĩ một lúc đáp:

- Sư phụ của lão phu có kể rằng Chung Cổ có đến hai cặp, là bảo vật của Lôi Âm Tự bên Thiên Trúc. Hơn bốn mươi năm trước, không hiểu sao lại lọt vào tay Mê Âm lão. Lão nhờ những vật này tung hoành thiên hạ, thành lập Mê Âm Thân Cung gieo rắc kinh hoàng trong võ lâm. Thái ất Chân Nhân vì đại cục giang hồ mà tự chọc thủng đôi tai rồi tử chiến với Mê Âm Lão ma, phá huỷ Thân Cung. Lão ma mang kiếm thương đào tẩu, môn đồ tan tác, không thấy xuất hiện nữa. Không ngờ hôm nay Mê Âm Thân Cung lại tái xuất.

Chàng gật đầu hỏi lão:

- Lư lão giao hàng ở địa phương nào.

- Số vàng này được chuyển từ mỏ Kim Sa ở chân rặng Nam Lĩnh về cho chủ nhân là nhà đại phú Tần Đại Dung ở Diên An.

Thuyên Kỳ không ngờ nhạc phụ mình lại giàu có đến thế, chàng mỉm cười bảo:

- Lư lão có biết mặt Tần tiểu thư không?

Lão sửng sốt nói:

- Hơn hai năm trước, lão phu đến giao tiêu, chính Tần tiểu thư đứng ra ký nhận. Nhưng sao công tử lại hỏi vậy?

Thuyên Kỳ mỉm cười bí ẩn:

- Lư lão muốn gặp lại nàng thì cứ để tổng đàn Long Hồ Bang ở Tây An. Tại hạ sẽ bảo nàng nhờ biểu đệ Tổng đốc quân vụ Thiểm Tây đều quân triều đình cùng đi với Lư lão đến Diên An. Mê Âm Cung dù có ăn gan hùm cũng chẳng dám đụng đến.

Thanh Long Dao mừng rỡ, đốc thúc thuộc hạ lên đường. Chiều ngày hôm sau, đoàn xe tiêu dừng trước cửa cổng đàn Long Hồ Bang. Lư Thương Quân đưa bái thiếp cho tên võ sĩ. Lát sai, Vi bang chủ bước ra tươi cười nói:

- Hai năm trước được diện kiến Tổng tiêu đầu, lòng vẫn thầm nhớ nhung. Xin đưa tiêu xa vào trong rồi dự tiệc tẩy trần.

Lần trước, theo đúng quy củ của giang hồ, Lư Thương Quân áp tải hàng qua đây, phải đến dâng lễ vật. Nhưng Vi bang chủ không nhận, lại còn cho tạm trú một đêm, khiến họ Lưu sinh lòng mẹn mộ.

Thanh Long Dao truyền lệnh đưa đoàn xe vào sân rồi bước theo Vi bang chủ. Vừa an tọa, lão đã hỏi ngay:

- Vi lão huynh! Có phải tiểu thư Tần Thu Trinh đang hiện diện ở đây?

Vi Thừa Khanh ngạc nhiên:

- Sao lão đệ lại biết?

Lư lão thở phào, uống hớp trà thuật lại:

- Vi lão huynh biết không, lần này tiểu đệ xem chút nữa đã bỏ mạng giữa đường và sự nghiệp tiêu tan. Đoàn tiêu xa này chở hai mươi vạn lượng kim sa đến Diên An cho Tần trang chủ. Nào ngờ khi còn cách Tây An hơn trăm dặm đã bị Chung Cổ Song Phật và hai mươi tên môn đồ Mê Âm Thần Cung chặn đường đoạt tiêu. Nhưng nhờ có một cao nhân hiểu lộng thần công, hạ sát Song Phật, cứu nguy cho tiêu cục.

Vi Thừa Khanh biến sắc hỏi:

- Võ công Song Phật còn cao hơn cả lão phu. Mê âm của Lạc Hồn Chung và Thôi Phách Cổ lại không ai chống lại được, vậy mà người ấy giết được Song Phật, bản lĩnh chẳng phải là vô địch hay sao?

Thanh Long Đạo đắc ý vuốt râu cười:

- Tiểu đệ biết là lão huynh khó mà tin được, nếu không được tận mắt chứng kiến một người tuổi mới đôi mươi mà đã có võ công siêu phàm như vậy. Chàng công tử này tên gọi Thẩm Thiên Sơn, mới xuất đạo giao hồ. Không biết là đồ đệ của ai mà chưởng pháp kinh hồn, chưởng kinh lúc thì nóng như lửa, lúc thì lạnh như băng.

Vi Thừa Khanh đã nhận ra người đó là ai, coa hững bật cười dài. Lư lão sửng sốt:

- Tại sao lão huynh lại hoan hỉ như vậy?

Vi lão không đáp, tùm tùm cười bảo:

Mời lão đệ voà trong tám gọi rồi dự yến.

Một khắc sau, tiểu yến đã dọn xong. Ngoài Vi bang chủ còn có tứ vị hộ pháp Long Hồ Bang và ba nữ nhân xinh đẹp tuyệt trần. Lư lão nhận ra Tần Thu Trinh mừng rỡ nói:

- Lão phu là Lư Thương Quân, Tổng tiêu đầu Thanh Long tiêu cục, đang trên đường áp tải kim sa đến Tần gia trang, chẳng hay tiểu thư còn nhận ra lão phu chăng?

Thu Trinh nghiêng mình đáp:

- Tiểu nữ đã được nghe phu quân báo trước. Xin tiên bối cứ yên tâm, sáng mai sẽ có ngàn quân triều đình theo bảo vệ tiêu xa.

Lư lão chẳng hiểu nàng nói gì cả. Sao nàng lại nhắc đến phu quân của mình.

Vi bang chủ và các hộ pháp thấy nét mặt ngớ ngẩn của lão, bật cười ha hả. Bỗng từ trong, một chàng công tử mặc trường bào màu lam bằng gấm Tô Châu bước ra đứng cạnh ba nàng. Thu Trinh giới thiệu với họ Lư:

- Bẩm Lư Tiên bối, đây chính là chuyết phu của ba chị em tiện nữ.

Thuyên Kỳ vòng tay chào, mỉm cười nói:

- Lư lão không nhận ra tiểu bối sao?

Thanh Long Đạo giật bản mình võ đầu tự trách:

- Té ra công tử tử rể quý của Tần trang chủ: Hèn gì công tử biết rõ Tần tiểu thư đang ở đây!

Vi bang chủ cười khà khà:

- Hẳn chính là Tuyết Hồ công tử Thẩm Thuyên Kỳ, cháu ngoại của ta mà Ma Giáo giáo chủ Lý Bách đấy.

Mọi người cười nói, ăn uống rất vui vẻ, Thuyên Kỳ ăn xong, biết ba nữ nhân đang nóng lòng muốn hàn huyên tâm sự với mình nên cáo từ vào trước.

Sau hôm chàng ra đi, ba nàng ngủ chung trong khuê phòng Vân Phụng cho tình chị em thêm thắm thiết.

Thuyên Kỳ từ ngày mất hai thuộc hạ là Sâm Tham và Lộ Đồng, sắc diện âm trầm, xuất thủ nặng tay hơn trước. Nhưng đối diện với ba ái thiếp hoa nhường nguyệt thẹn, lòng được khuây khoả rất nhiều.

Chàng thay áo ngắn rồi lên chiếc giường bát bửu rộng rãi, ngồi dựa lưng vào tường. Ba nữ nhân thẹn thùng lên theo. Tần Thu Trinh xô Lạch Phách Yêu Covào lòng chàng, rồi cùng Vân Phụng ngồi hai bên hỏi han.

Thuyên Kỳ hôn phớt lên má các nàng rồi thuật lại mọi chuyện trong thời gian qua. Đầu canh hai, Vân Phụng che miệng ngáp. Bách Lan nhòm dậy mỉm cười bảo:

- Tần thư! Chị em ta về phòng để Vi muội và tướng công nghỉ ngơi.

Vân Phụng xấu hổ nắm chặt tay hai người lác đầu:

- Không! Nhị vị thư thư phải ở lại đây!

Thuyên Kỳ lặng lẽ vẫy một đao chưởng phong nhẹ nhàng tắt ngọn nến hồng. Bốn người quần thảo đến giữa canh tư mới chịu thôi.

Mời sáng, theo thói quen, Thuyên Kỳ tỉnh giấc, chàng nhẹ nhàng xuống giường rửa mặt rồi trở lên thay áo. Nhìn ba thân hình ngà ngọc đang chìm trong giấc mộng, chàng mỉm cười lấy chăn mỏng phủ lên.

Thuyên Kỳ nhớ đến Lạc Hồn Chung và Thôi Phách Cổ trên bàn liền quay lại, cầm lên xem xét. Hôm qua chàng đã võ thử nhưng không có tác dụng như khi chúng ở trong tay Song Phật. Chàng hiểu rằng phải có khẩu quyết mới sử dụng được để phát ra Ma Âm. Đôi nhãn quang sắc bén của chàng nhận ra những dòng chữ kỳ lạ trên cạnh chuông và trống. Thuyên Kỳ nhớ đến lão hoà thượng vô danh năm trước, định bụng sẽ đem hai vật này đến nhờ lão chỉ giáo nhân kỳ ước hẹn tháng bảy sắp tới.

Đoàn tiêu xa của Thanh Long tiêu cục đã lên đường với sự hộ tống của quân triều đình. Thuyên Kỳ bàn bạc với Cửu Công và ba ái thiếp về việc ra quan ngoại rước song thân và Trung Thổ. Trong tay chàng đã có thư của ngoại công và sư bá Vương Thực, hai người dùng quyền chưởng môn xoá bỏ

lời thệ năm xưa, cho phép phu thê Côn Luân Thần Kiếm và Thánh Nữ được trở lại Trung Nguyên. Ba nàng đều đòi được theo chàng về ra mắt mẹ chồng.

Vi lão xem lịch thấy ngày rằm xuất hành rất tốt nên bảo các cháu cứ chuẩn bị hành lý.

Hai ngày sau, trinh sát Long Hồ Bang báo rằng Mê Âm Thần Cung đã gửi thư mời võ lâm Tứ cung và toàn thể các phái trong võ lâm đến dự lễ khai cung tổ chức tại ní Kinh Môn Hồ Bắc vào ngày rằm tháng năm. Long Hồ Bang cũng có thiệp mời.

Vi Thừa Khanh biến sắc nói:

- Các phái vì thanh danh không thể không đi, nhưng lễ kohai cung lần này chính là mẻ lưới khổng lồ tóm gọn hàng ngàn hào kiệt. Chẳng lẽ ai cũng phải tự đâm thủng tai mình để thoát khỏi tác động của Ma âm?

Thuyền Kỳ đã từng đụng độ Chung Cổ Song Phật nên chẳng khỏi sinh lòng lo sợ cho các hào kiệt dự lễ. Chàng trầm ngâm một lúc rồi hỏi:

- Cửu Công! Bốn mươi năm trước các phái võ lâm đã dùng cách gì kháng cự lại Ma âm?

Vi lão vuốt râu hồi tưởng:

- Chỉ có một trường hợp duy nhất thành công. Ngày ấy, Mê Âm lão ma cùng thuộc hạ đem hai cặp Chung Cổ đến thu phục pháo Thiếu Lâm. Trưởng lão Thiếu Lâm tự là Đại Lực Thần Tăng đã vác Đại Hồng Chung nặng ba ngàn cân ra đấu với Ma âm. Quả nhiên, tiếng chuông đồng vang rền đã khiến Ma âm mất tác dụng. Mê âm lão ma đành phải rút lui. Cũng may, khi lão vừa xuống núi thì Đại Hồng Chung cũng nứt làm đôi.

Thuyền Kỳ nhẹ nhõm nói:

- Tốt lắm, chúng ta sẽ dùng cặp Chung Cổ trong tay để đối phó với Mê Âm Cung. Tiểu tôn phải đi ngay Huy Châu để thỉnh giáo một vị Phật sống cách sử dụng.

Ngày trưa hôm ấy chàng lên đường sang phía đông. Ba nữ nhân không được theo, giận dỗi lệ đổ như mưa thu.

Thuyền Kỳ nghiêm mặt bảo:

- Ma âm là công phu lợi hại nhất trên đời. Như bản lãnh của Cửu Công cũng không chống lại được. Ta may mắn luyện thành âm Dương Thần công, tuy nghi phong bế huyết khiến âm nên mới không sợ. Phu thê tình thâm nghĩa trọng, các nàng định bắt ta phải đứng nhìn thê thiếp thảm tử sao? Giả như ta không trở lại nữa, lấy ai ra quan ngoại đón huyện đường về phụng dưỡng?

Ba nàng chưa bao giờ thấy phu quân động nộ với mình như lần này, sợ hãi sụp xuống tạ lỗi. Thu Trinh lau nước mắt thưa:

- Tướng công bớt giận, bọn thiếp vì lo lắng cho chàng nên muốn theo để giúp một tay. Nay ý chàng đã vậy, bọn thiếp xin được tựa cửa ngóng trông. Nếu chẳng may chàng thất thủ, bọn thiếp sẽ thay chàng, suốt đời thờ phụng nhị vị nhân gia.

Thuyên Kỳ dịu mắt, đỡ nàng ba lên, âu yếm nói:

- Ta cũng vì an nguy của các nương tử mà nặng lời, lượng thứ cho ta. Chuyện tử sinh phó thác mệnh trời, nhưng kẻ đủ bản lĩnh giết ta e chưa sinh ra trên đời đâu, các nàng cứ yên tâm!

Vi bang chủ buồn rầu nói:

- Năm xưa, Thái ất Chân Nhân dù phá được Mê Âm Thần Cung, nhưng vì hồng thánh giác nên cũng bị trúng liên mấy chưởng, một năm sau tạ thế. Nay Kỳ nhi tự phong bế huyết Khiếu Âm, võ công tất giảm sút, phải cẩn thận phía sau lưng mới được.

Thuyên Kỳ cung kính hứa sẽ ghi nhớ điều này.

Dùng cơm trưa xong; chàng lên yên tuấn mã, phi nước đại. Chiều ngày thứ năm, đã đến chân núi Thiếu Thất, thuộc tỉnh Hà Nam.

Gởi ngựa cho một gãtiều phu, chàng vận khinh công thượng sơn. Tuyết Hồ công tử là ân nhân của Thiển Lâm nên các tăng lữ đều hoàn hỉ đón mừng, đưa vào khách sảnh của chùa.

Lát sau, Không Từ Thiên sư, phương trượng chùa và Nhân Vân đạo trưởng môn phái Võ Đang xuất hiện.

Không Từ hân hoan nói:

- A Di đà phật! Lão nạp đang cùng Nhân Vân đạo huynh bàn luận, mong mỗi thí chủ, không ngờ lại được gặp. Xin mời an tọa.

Chàng vòng tay thi lễ rồi hỏi:

- Đạo trưởng di giá đến đây khi nào?

Nhân Vân cười đáp:

- Hôm qua nhận được thiệp mời của Mê Âm Thần Cung, lão phu sang ngay Thiếu Lâm tự thương lượng với thiên sư. Công tử lên chùa chắc cũng vì việc ấy?

Thuyên Kỳ gật đầu hỏi lại:

- Nhị vị chưởng môn định thế nào?

Không Từ thở dài đáp:

- Mê Âm Thân Cung đã mời đích danh lão nạp và Nhân Vân đạo huynh, khó mà từ chối được. Từ Tung Sơn đến núi Kinh Môn chỉ vài trăm dặm không thể ngại cố đường xa, nếu không đi thì còn gì danh dự hai phái?

Nhân Vân tiếp lời:

- Âm mưu của Thân Cung rất rõ rệt, chỉ một mẻ lưới quét sạch các phái võ lâm. Dưới Ma âm, không ai còn sức kháng cự nữa.

Không Từ Thiên sư bi phẫn nói:

- Vì đại cục võ lâm, lão nạp sẽ truyền chức phương trượng cho Không Văn sư đệ rồi thống lĩnh Thập Bát La Hán đến dự lễ. Lúc động thủ, noi gương Thái Ất Chân Nhân thuở trước, huỷ hoại thính giác rồi liều mạng với ác ma.

Nhân Vân đạo trưởng bật cười cao ngạo:

- Được! Nếu vậy bản đạo cũng xin sát cánh với thiên sư.

Thuyền Kỳ không khỏi khâm phục chính khí của họ. Chàng nghiêm nghị thưa:

- Chẳng trách giang hồ coi Thiếu Lâm và Võ Đang là thái sơn bắc đẩu, là cột chống đỡ toà nhà võ lâm, tiểu bối rất kính phục. Nhưng có lẽ tình hình chưa đến nỗi dùng đến biện pháp tối hậu ấy.

Dứt lời chàng mở bọc hành lý lấy ra hai kỳ vật đặt lên bàn. Nhị vị chương môn nhận ra Lạc Hồn Chung và Thôi Phách Cổ, trợn mắt kinh ngạc:

- Làm thế nào hai vật này lại lọt vào tay công tử?

Chàng mỉm cười đáp:

- Tiểu bối đã đoạt trong tay Song Phật.

Hai người vui mừng không xiết. Không Từ tán dương:

- A! Thí chủ công lực vô thượng, không sợ Ma âm quả là điều bất ngờ. Tai kiếp này đã có cơ vận hồi.

Thuyền Kỳ kể lại việc Chung Cổ Song Phật chặn đường tiêu xa ở Thiểm Tây cho bọn họ nghe. Chàng không hề đắc ý mà lại tỏ vẻ lo ngại:

- Bọn ác ma còn một cặp Chung Cổ nữa. Nếu do cung chủ là người có công lực cao hơn Song Phật sử dụng, tầm sát hại của Ma Âm sẽ lớn hơn. Quân hào không cách nào thoát chết. Tiểu bối chỉ có thể đối phó với một người. Giả như tên còn lại dùng khinh công chạy quanh, gieo rắc tử vong cho quân hùng thì sao?

Chàng dừng lời, chỉ vào những chữ trên mặt hai kỳ vật hỏi:

- Chẳng hay trong quý tự, có cao tăng nào tinh thông loại văn tự này không?

Không Từ chăm chú quan sát, quay sang bảo tiểu tăng hầu trà:

- Người mau vào hậu tự thỉnh Tuệ Tâm sư tổ ra đây.

Nửa khắc sau, Tuệ Tâm hoà thượng ra đến. Lão cười rạng rỡ:

- Nếu lão nạp biết Thẩm thí chủ giá lâm thì đã có mặt từ lâu rồi.

Chàng vòng tay thi lễ:

- Xin thân tăng chỉ giáo dùm những văn tự kỳ lạ trên hai vật này.

Lão hoà thượng chăm chú đọc, lắc đầu thất vọng:

- Đây là hai cổ vật ngàn năm, văn tự này là loại chữ Phạn tối cổ, trong Thiếu lâm tự chỉ có mình sư thúc Ngô Quả của lão nạp mới biết. Nhưng rất tiếc người đã không trở lại chùa, sau một chuyến vân du ba mươi năm trước.

Thuyên Kỳ hồi hộp hỏi lại:

- Có phải đó là một lão tăng mi dài, giữa trán có một nốt ruồi son bằng hạt đậu?

Tuệ Tâm và Không từ kinh ngạc:

- Sao thí chủ biết?

Thuyên Kỳ bèn kể lại cuộc hội ngộ với Ngô Quả hoà thượng. Không Từ hoan hỉ nói:

- Thiện tai! Thiện tai! Ngô Quả sư thúc tuổi đã hơn trăm mà còn sống, thật đáng mừng cho võ lâm. Thẩm thí chủ mau đến thỉnh giáo người để cứu vãn võ lâm.

*

* *

Đêm ấy, chàng ở lại núi Thiếu Thất, mờ sáng lên đường đến ngọn núi Lâm Sơn ở ranh giới Hà Nam và Huy Châu.

Ba ngày sau, chàng đến chân vách núi. Trời nắng như đổ lửa nhưng rừng cây râm mát đã che chở cho người và ngựa. Thính giác tinh tế của chàng nhận ra trên đỉnh vách có tiếng chuông trống quen thuộc, hoà trong tiếng mõ nhịp nhàng.

Thuyền Kỳ kinh hãi, khoác bọc hành lý vào vai, tung mình lên sườn núi điểm chân vào những viên đá lồi ra trên vách, mau chóng tiến về phía phát ra Ma âm.

Lên đến đỉnh vách, chàng nhận ra Ngô Quả hoà thượng đang ngồi trước cửa một huyệt động, mắt nhắm nghiền, miệng lẩm nhẩm niệm phật, tay đều đặn gõ vào chiếc mõ gỗ dài. Đối diện ông, cách xa hơn trượng, là hai người mặc thanh bào, nam tuổi độ lục tuần, nữ hơn tứ tuần, phong vận lẳng lơ đậm đấng.

Nam nhân sử dụng Thôi Phách Cổ, còn nữ nhân võ Lạc Hồn Chung. Hai như đang tử đấu Âm Công, bất phân thắng bại. Lúc này chàng chỉ cần rút kiếm chém chết đôi nam nữ kia là cứu được võ lâm. Nhưng khí phách trượng phu không cho phép làm như thế.

Thuyền Kỳ ung dung bước đến giữa đấu trường, chỉ mặt hai người lạnh lùng nói:

- Ta biết chư vị là chủ nhân của Mê Âm Thần Cung, đang âm mưu thống trị võ lâm, tội đáng chết. Nhưng vì đức hiếu sinh, ta tha mạng một lần. Nếu thức thời hãy đóng cửa Thần Cung mà an dưỡng tuổi già. Bằng không, Thảm mồ quyết chẳng dung tình.

Đôi nam nữ thấy chàng không sợ Ma âm, kinh hoàng tung mình rời núi. Ngô Quả hoà thượng dừng tay, chiếc mõ vỡ làm đôi. Ông mỉm cười hiền hoà nói:

- Thí chủ chỉ đến trễ nửa khắc là não nạy đã về châu Phật tổ rồi. Chưa đến kỳ hạn, sao thí chủ lại đến đây?

Chàng sụp xuống bái kiến:

- Tiểu bối xin ra mắt thần tăng!

Lão hoà thượng hoan hỉ bảo:

- Nhìn khí sắc thí chủ lão nạp đoán thí chủ đã hợp nhất được hai luồng chân khí, luyện thành thần công vô thượng. Xin chúc mừng.

Thuyền Kỳ ngồi xếp bằng trước mặt lão, kể lại việc chàng luyện thành âm Dương Thần Công và dã tâm của Mê Âm Thần Cung.

Ngô Quả nghiêm nghị nói:

- Ba mươi năm trước, Thần Cung đã từng có ý đồ tái xuất. Lão nạp biết được liền khiêu chiến với lão ma, may mà thắng được, buộc lão phải ẩn cư mãi mãi. Có lẽ giờ đây lão đã quy tiên nên hai đệ tử mới xuất hiện, khuấy đảo giang hồ. Họ nhớ mối thù xưa nên đến đây báo thù. Chung Cổ hợp công quả là lợi hại, chiếc mõ thường này không thể nào chịu nổi.

Thuyền Kỳ lấy chuông trống ra thỉnh giáo. Ngô Quả đọc kỹ, thở dài đáp:

- Đây chỉ là mấy đoạn kinh văn trong kinh Kim Cương chứ không phải khẩu quyết sử dụng. Chỉ có hai chữ lớn nhất là hơi khó hiểu. Đó là chữ âm ở Lạc Hồn Chung và chữ dương trên Thôi Phách Cổ.

Thuyền Kỳ bi phẫn nói:

- Hai vật này nằm trong tay chúng ta cũng vô ích. Tiểu bối sẽ đem đến núi Kinh Môn đập tan trước mặt bọn tà ma cho hả giận.

Ngô Quả trấn na chàng:

- Thấm thía chủ chớ lo, hôm ấy lão nạp sẽ đến trợ lực, dùng Đạc Âm Thiên Công chống đỡ Ma âm để thí chủ tiêu diệt bọn chúng.

Thuyền Kỳ mừng rỡ, cảm tạ rồi cáo biệt. Từ nay đến ngày rằm tháng năm còn đến gần tháng nữa, chàng quyết định trở lại ích Dương thăm anh em Huỳnh Đệ Hội.

*

* *

Chàng không thuộc đường, cứ nhắm hướng theo quan đạp mà đi. Hai ngày sau, thấy bên hữu có một ngọn núi cao, chàng ghé vào túp quán bên đường tránh nắng. Hỏi thăm mới biết đó là núi Kinh Môn, trọng địa của Mê Âm Thần Cung.

Thuyền Kỳ tự cười mình, thản nhiên ngồi nhâm nhi chén rượu, ngắm nhìn những đám mây trắng lững lờ trên đỉnh núi.

Bỗng từ ngoài có hai bóng người song song chạy vào, thân pháp cực kỳ nhanh nhẹn. Đó là hai quái nhân râu tóc bù xù, không mặc y phục mà chỉ khoác một mảnh dã thú, phân hạ thế cũng quán ngang một miếng như vậy. Một lão khoác da hổ, lão kia da báo, nếu không cũng khó mà phân biệt. Các cơ bắp trên người của họ cuộn cuộn như dây chấu, chứng tỏ thần lực kinh nhân. Nhưng có điều lạ là hai người bị xích vào nhau.

Lão da báo cầm lấy bình trà tu một hơi, thở phào nói:

- Anh em ta nếu không nhờ khinh công tuyệt thế ắt bvd mạng rồi. Bọn Thần Cung này lợi hại thật.

Lão mặc áo da hổ đưa tay hữu còn tự do, dành bình trà định uống, thấy cạn queo, bực bội mắng:

- Người quả là thiếu lễ độ dám giành uống với huynh trưởng.

Giọng ồm ồm, sang sảng như lệnh võ, khiến Thuyên Kỳ có cảm giác rằng hai lão này bị điếc.

Tên tiểu nhị cố nén sợ hãi bước lại hỏi:

- Chẳng hay nhị vị đại gia dùng chi?

Gã đứng sau lưng hai người lập lại ba lần cũng không nghe đáp, nên bước đến trước mặt hỏi lại. Quái nhân da hổ lập tức bảo:

- Cho mười cân thịt và hai vò rượu ngon.

Lúc này Thuyên Kỳ biết chắc hai lão này điếc đặc, chỉ nhìn miệng người nói mà đoán ý.

Lão khoác da báo cười tự đắc:

- Đại ca! Nếu lúc này tiểu đệ không đỡ cho đại ca một chương của lão cung chủ thì giờ này đại ca đã gặp song thân rồi.

- Đừng khoác lác, biết vậy lúc暮 cung chủ phu nhân đâm vào lưng ngươi, ta không thềm ra tay, xem ai chết trước.

Lão da báo tiu ngủ nhưng lát sau lại huyênh hoang nói:

- Đó là vì chúng ta bị vướng sợi thiết luyện này, nếu không anh em Lăng Hồ, Lăng Báo chúng ta nào có sợ gì Mê Âm Thần Cung?

Bây giờ Thuyên Kỳ mới biết tên của họ.

Tiểu nhị đem rượu thịt, lên đảo mắt xem hai lão quái vật này có thể cất bạc ở chỗ nào trên người?

Hai quán nhân chùi sơ tay vào tấm da, rồi đưa nhau bốc thịt, rót rượu. Chỉ hơn một khắc đã hết sạch, nhưng ra vẻ còn thềm thường.

Hai lão liếc nhau, đứng dậy cúi đầu cảm ơn chủ quán:

- Đa tạ chủ nhân đã chiêu đãi, xin hẹn gặp lại.

Lão chưởng quầy xốt của, quên cả sợ hãi bước đến nói:

Xin chư vị đại gia thanh toán tiền rượu thịt:

Lăng Hồ giả đồ ngạc nhiên, nhìn Lăng Báo nói:

- ủa! Lúc này ta đã xin chứ đâu có mua. Chính ngươi cũng nghe rõ mà?

Lăng Báo cười ranh mãnh:

- Đúng vậy! Tiểu đệ còn nhớ đại ca đã nói cho mười cân thịt và hai vò rượu. Cả quán cũng đều nghe mà.

Thuyên Kỳ mỉm cười bảo lão chủ quán:

- Hai vị anh hùng ấy ăn chưa no đâu, lão cứ dọn thêm một mâm nữa, ta sẽ trả hết.

Chàng đặt lên bàn nén bạc mười lượng, lão ta mừng rỡ thúc tiểu nhị đem thêm rượu thịt. Thuyên Kỳ đứng dậy vòng tay mời:

- Tại hạ xin mời nhị vị hạ cố cùng đối ẩm.

Lão Báo phồng mũi gạt đầu lia lia:

- Được! huynh đệ ta sẵn lòng hạ cố!

Cách ăn nói của gã làm các thực khách che miệng cười.

Hai lão gặp quý nhân chiêu đãi, thả sức ăn uống. Khi không còn chỗ chứa nữa, Lãng Hồ giải đầu nói:

- Gia trang của huynh đệ ta ở chân núi Kinh Môn, nhưng rất tiếc đã bị bọn Thần Cung thiêu huỷ nên không thể mời công tử về nhà đáp lễ. Xin hẹn kiếp lai sinh.

Đám thực khách nghe nói lung tung, cười đến sặc cả cơm canh.

Thuyên Kỳ tủm tủm cười, hỏi:

- Quý trang đã bị đốt, nhị vị định sinh sống thế nào?

Lãng Báo cười câu tài:

- Công tử là người giàu có, không nên đi một mình, hay là cứ mượn anh em ta làm bảo tiêu. Chúng ta không canà lương, chỉ nuôi ăn là đủ.

Lãng Hồ lắc đầu bảo:

- Không được! Người không nhớ lời sư phụ dặn dò hay sao? Chúng ta chỉ theo người nào đủ sức chặt đứt thiết luyện.

Thuyên Kỳ nghiêm trọng nói:

- Nhị vị muốn giải thoát thiết luyện thì hãy đi theo tại hạ.

Đứt lời, chàng đi thẳng ra cửa, lên ngựa thong thả phi nước kiệu. Hai quái nhân nhìn nhau, phóng theo sát nút.

Chàng rẽ vào một bìa rừng vắng vẻ chờ đợi. Hãi lão chạy đến đưa tay bị xích ra cùng nói:

- Nếu công tử chặt đứt đoạt xích này, hai ta sẽ theo di ngôn của sư phụ mà hầu hạ suốt đời.

Thuyên Kỳ sờ thấy sợi thiết luyện đen bóng này mát lạnh, chàng rút tiểu kiếm, dồn tam muội chân hoá vào rồi chặt mạnh hai nhát, sợi xích đứt rời

khỏi cổ tay. Hai lão mừng rỡ ôm nhau nháy nhót, cười nói huyền thuyên. Lãng Báo nói với giọng thềm thường:

- Tiểu đệ phải lấy một lần mười vợ mới được. Đã gần bốn mươi tuổi đầu mà chẳng biết nữ nhân là gì.

Lãng Hồ chín chắn hơn, hỏi gã:

- Thế người làm gì để nuôi bọn họ?

Lãng Báo cụt hứng, gãi đầu đáp:

- Thì tiểu đệ sẽ đón củi đổi gạo.

- Người ngu lắm, phụ thân chúng ta chỉ có một vợ là mẫu thân mà còn bữa đói, bữa no, huống chi người có đến mười vợ.

Hai gã chợt nhớ ra còn có Thuyền Kỳ, chúng quỳ xuống lại:

- Bái kiến chủ nhân!

Thuyền Kỳ được hai gã này phò tá lòng rất vui mừng. Họ thoát khỏi vòng vây của Thần Cung, chứng tỏ võ công rất cao cường. Tật điếc lác lại là ưu điểm khi đối phó với Ma âm.

Chàng hỏi chúng:

- Hai người vì sao lại bị xích chung?

Lãng Hồ ngượng ngùng kể:

- Anh em ta năm mươi tuổi bị bệnh lạ, toàn thân nóng như lửa, lúc khỏi bệnh thì hai tai điếc đặc. Sư phụ cũng ẩn cư gần đó, thương tình dạy dỗ võ công. Lúc ta tròn hai mươi, còn Lãng Báo mười chín, phụ mẫu không còn nên chúng ta lên sư phụ xuống núi uống rượu giải khuây, không có tiền trả mới xô bọn tiểu nhị ra để chạy trốn, ngờ đâu gã võ sọ ra chết tốt. Hai đứa ta sợ quá về quỳ gối xin sư phụ thứ tội. Người bèn lấy thiết luyện xích lại. Bất ở luôn trong núi. Ba năm trước người qua đời, dặn chúng ta cố chờ đợi, sẽ đến lúc có bậc cao nhân chặt đứt xích, đưa huynh đệ ta ngang dọc giang hồ. Không ngờ lại gặp được chủ nhân ở đây.

Chàng cười bảo:

- Hai người võ công được bao nhiêu mà dám đụng đến Thần Cung?

Lãng Báo tự đắc khen:

- Chủ nhân không biết đấy thôi! Anh em ta sức mạnh như thần, coi hổ báo như mèo con, huống chi bọn Thần Cung?

Lãng Hồ thật thà hơn:

- Hôm trước bọn môn đồ Thần Cung bày rượu uống trong rừng; anh em xin không cho lại còn chế giễu. Lãng Báo nổi xung đâm chết bốn đứa. Sáng nay Mê âm cung chủ và phu nhân đích thân xuất trận, nếu không nhanh chân ắt bọn ta đã bỏ lão.

Lãng Báo cố vát vát:

- Đồng ý chúng ta đánh không lại hai người ấy, nhưng đối với chủ nhân chắc chắn khoẻ hơn nhiều.

Thuyên Kỳ tùm tùm cười, đưa hai tay ra bảo:

- Huynh đệ người hãy thử sức với ta xem.

Hai gã nắm lấy bàn tay chàng, ra sức kéo, cố làm chàng ngã xuống. Ngờ đâu thân thể chàng vững như núi Thái. Chúng đã dùng cả hai tay vẫn chẳng hề khiến chàng nhích đi du chỉ một phần. Lãng Hồ, Lãng Báo vận nội công bóp chặt bàn tay chàng, nhưng chỉ như bóp vào sỏi sắt.

Thuyên Kỳ mỉm cười, dõm âm Dương Thần Công ra hai tay. Lãng Hồ tưởng chàng đang nắm phải tham hồng, còn Lãng Báo tên công cả người. Hai gã la lên oai oái:

- ối cha! Ta đầu hàng.

Hai gã nhìn chàng với vẻ kính phục.

Thấy trời đã gần chiều, chàng dẫn hai thuộc hạ đến một tiểu trấn gần đấy. Bọn thợ cạo phải vát vả lăm mới dọn sạch bộ râu và búi tóc mái cho chúng lên. Hai gã nhìn nhau lạ lẫm, bật cười.

Thuyên Kỳ cũng mua cho chúng mấy bộ y phục mới rồi đưa vào khách điểm tắm gội.

Té ra huynh đệ họ Lãng cũng không xấu xí lắm, chỉ trừ đôi mắt lộ to tròn, dưới cặp lông mày chổi xuể rậm rạp.

*

* *

Bốn ngày sau, ba người đến thành Hàn Dương, đi ngang lò rèn lớn, thấy bày đủ vũ khí của thập bát ban, Thuyên Kỳ bảo:

- Hai người thiện dụng binh khí gì cứ việc chọn?

Chúng xuống ngựa, cầmlấy hai thanh loan đao.

Trời đã gần ngọ, Lăng Báo ôm bụng nhăn nhó:

- Chủ nhân! Thuộc hạ đói bụng rồi.

Chàng đã phải dạy mãi hai gã mới quen với từ thuộc hạ. Thuyền Kỳ gạt đầu, tìm đến một tửu lâu lộng lẫy, ba tầng đồ sộ, có tên Vạn Hỉ Đại tửu lâu.

Thân hình lực lưỡng của huynh đệ họ Lăng khiến chúng rất oai vệ, nhưng một mặt ngơ ngáo đã tố cáo thân phận quēmùa dù bộ áo trên người cũng là gấm thượng hạng.

Thuyền Kỳ bước thẳng lên tầng cao nhất, chọn một bàn cạnh khung cửa sổ không có chấn song, để có thể thưởng thức vẻ đẹp trên sông Hán Dương và bóng dáng kiều kỳ của Hoàng Hạc Lâu, ở cách xa hơn mười dặm.

Nắng hạ thiêu đốt như muốn làm hạ mực nước sông và tàn lụi hàng liễu rủ ven bờ. Những cơn gió nam đôi lúc thổi về mang theo hơi ẩm Trường Giang khiến tửu khách bớt cảm giác oi nồng.

Chàng đã luyện Âm Dương Thần Công đến lớp thứ tám, có thể tự điều hoà, không còn cảm giác nóng lạnh, bất kể thời tiết bên ngoài. Nhưng hai gã họ Lăng thì khác, chúng phanh ngực áo, dùng chiếc nón rộng vành quạt phành phạch, luôn miêng than thở.

Thuyền Kỳ bèn an ủi chúng bằng cách gọi thật nhiều thức ăn ngon. Hai gã tửu nhỏ sống trong rừng núi, dưa muối qua ngày, có sẵn được thú cũng chẳng biết nấu sao cho ngon. Nay được thưởng thức cao lương mỹ vị, chỉ ân hận bụng mình quá nhỏ.

Lăng Báo ăn uống thô bạo đến nỗi chính đại ca cũng cảm thấy ngượng ngùng với Thuyền Kỳ. Lăng Hồ bực bội vỗ vào vai em máng:

- Người làm như sắp chết đói không bằng?

Lăng Báo giật mình nên bị sặc cọng mì chui ra lỗ mũi trông rất hoạt kê! Một thiếu niên tuổi độ mười bảy này giờ thích thú quan sát hai gã, không nín được ôm bụng cười ngặt.

Lăng Báo không dám cãi đại ca, quay sang đổ giận lên đầu chàng thiếu niên. Gã không nghe được tiếng, nhưng nhìn cử chỉ biết ngay kẻ kia cười mình. Gã quát lên như sấu:

- Thằng oắt con kia sao dám chế giễu ta?

Lúc này cọng mì còn thông lọng trên mặt gã. Thiếu niên vẫn một tay ôm bụng cười, một tay chỉ vào mũi Lăng Báo. Gã nổi xung thiên định lướt đến đánh. Nhưng liếc thấy chủ nhân có vẻ không vừa lòng, nhãn quang sáng loà, gã bủn rủn tay chân, hậm hực ngồi xuống.

Lăng Hồ đưa tay gỡ cọng mì từ mũi, gã cười ngặt bảo:

- Bộ dạng người thế này, trách sao người ta không cười được?

Thuyền Kỳ nhận ra chàng thiếu niên có nét giống một người nào đó.
Chàng vòng tay mỉm cười nói:

- Lãng Bão què mùa, thô lỗ, mong thiếu hiệp lượng thứ.

Chàng thiếu niên, mặt thoáng hồng, khẽ đáp:

- Thực ra lỗi này do tiểu đệ đã thất lễ, công tử đừng nói vậy!

Hoà mình vào thế giới võ hiệp www.VietKiem.com - Thư Viện Trường Thiên Tiểu Thuyết Võ Hiệp Kỳ Tinh Online:

- Tính đến 01/01/2001, trên 100 bộ truyện kiếm hiệp hoàn tất và đang tiếp tục đưa nhiều bộ mới

- Các bài bình luận về nhân vật, tác giả, tác phẩm kiếm hiệp

- Free life time 6 MB email account you@vietkiem.com

- Chat & bàn luận cùng các bằng hữu khắp nơi có cùng sở thích trên forums, chatroom.

- Tranh ảnh phim kiếm hiệp

- Mailling list nhận tin tức kiếm hiệp mới

- Truyện dã sử võ hiệp, truyền thuyết,...

- Sách dạy tự luyện võ công.

-

All 3 address in 1:

<http://hello.to/kimdung> , <http://come.to/kimdung> , <http://VietKiem.com>